

Doni megemlékezés

Szabó Zoltán megemlékezése

2013.01.12

Tisztelt Plébános Atya, Alpolgármester úr, Elnök asszony, budatétényi polgárok, emlékező közönség!

Napra pontosan 70 éve indította meg a szovjet hadsereg az urivi hídfőből azt az ellentámadást, amelynek hatására a II. magyar hadsereg egy hét leforgása alatt felmorzsolódott, százezernél is több katona halt hősi halált, a visszatértek testileg-lelkileg megnyomorodtak, az ország lendülete megtört, a nemzeti önbecsülés odalett. Azért gyűltünk ma össze, hogy emlékezzünk az elesettekre, tágabb értelemben mindazokra, akik elszenvedték a XX. század mohácsát, amit ma egyszerűen úgy nevezünk: Don-kanyar.

De vajon hogy tudnánk méltón megemlékezni ezen a kerek évfordulón? Az információs társadalom korában könnyen hozzáférhetők az idevonatkozó adatok, képek, visszaemlékezések. Önmagában az események felsorolása nem tesz ünnepivé egy megemlékezést, amint ezt a mi generációnk a november 7-i ünnepeken megtapasztalhatta. Felidézhetnénk azt a sok borzalmat, amit átéltek az elesettek és hazatértek egyaránt, a fizikai és lelki megpróbáltatásokat, az elképzelhetetlen hideget, az éhséget és reménytelenséget, pánikot és zűrzavart. Ám a sajnálat és szörnyülködés szintén nem lenne elég magasztos. Egyáltalán mi lehet méltó a szenvedéshez és a halálhoz? Mi keresztények Krisztus óta tudjuk: csak az élet szolgálata adhat értelmet a szenvedésnek, a halálra csak a feltámadás lehet a válasz. Ezeknek az embereknek és velük együtt az egész nemzetnek az apokalipszise akkor lesz több szerencsétlen események és rossz döntések sorozatánál, ha van jelentése a mindennapjainkban. A tragédiát nem lehet meg nem történtté tenni, de az oda vezető út során elkövetett hibákból tanulhatunk, sőt kötelességünk tanulni.

Úgy tartják, a II. világháború a magyarok számára Trianonnál kezdődött. Valójában habár a II. világháború csírája egész Európa számára bele volt kódolva a gyalázatos békediktátumba, számunkra Trianon is okozat volt. A liberalizmus álcája mögé bújó szabadkőművesség sikeres bomlasztó tevékenysége hatására a századfordulóra elsikkadt a Szent Korona eszmeisége a köztudatban, gyakorlatilag elvesztettük azt a kötőanyagot, ami a Kárpát-medence etnikailag inhomogén népességét ezer éven át összetartotta. Ráadásul a büntetés, amit emiatt kapott az ország hatalmas igazságtalansága miatt nem önvizsgálatra készítette a nemzetet, hanem újabb és újabb indulatokat korbácsolt. Rémműlten kerestünk szövetségeseket, pedig megtanulhattuk volna, hogy Magyarországnak a történelem során soha nem voltak földi jóakarói, vélt barátaink mindig kihasználtak és feláldoztak minket.

1941-ben készült el a budatétényi templom bővítése. Akkor még mindenki lelkes és tenni akaró volt, az ország fejlődött, az emberek bizalommal és hittel tekintettek a jövőbe. Magyarország hadba lépéséig úgy tűnt békés eszközökkel el tudjuk érni célunkat, vissza tudjuk állítani a történelmi igazságot.

Ebből a templomból indultak a Don-kanyarba a Lanárián állomásozó haditudósítók, és azok budatétényi tartalékosok is, akik pár napja még a polgári otthon melegében hallgatták rádióan az eseményeket. Hetek, hónapok leforgása alatt családjuktól távol nemcsak a vörös veszedelemmel kellett megküzdeniük, hanem a legborzasztóbb téllal is, amit valaha láttak. Ellátmány nélkül a németek élő homokzsákjaiként nekik kellett megfizetni az árát a tengelyhatalmakkal való takarózásnak.

Egy ideje nem hagy nyugodni egy gondolat. A jelenlegi világgazdasági válságban, a szakadék szélén egyensúlyozva, vajon én, mint családapa és nemzetéért aggódó polgár észre tudom-e venni, amikor a folyamatok már megállíthatatlanul sodródnak a katasztrófa felé? Legjobb szándékaim ellenére felismerem-e a hamis ideológiákat? Nem tudom.

Elsősorban ezért tekinthetjük hősöknek a Doni ütközetben részt vett katonákat, tartalékosokat, munkaszolgálatosokat. Életük árán hívták fel a figyelmet arra, hogy az ország csapdába esett, már csak a rossz döntések közül választhatunk. Bár utólag már tudjuk, hogy késő volt, a kormány kiugrási kísérlete nem sikerült, sem az országégést, sem az utána következő szovjet elnyomást nem sikerült elkerülnünk, mégis áldozatuk mementőként áll az eljövendő generációk előtt.

Mielőtt kimegyünk az emlékhelyre imádkozni és mécseszt gyújtatni Gróf Stromm Marcell vezérőrnagy 1943. február 1-én kiadott búcsúparancsának utolsó soraival rójuk le hálánkat:

„Ezek után kénytelen vagyok mindenkinek saját belátására bízni jövőjét, mivel élelmet, lőszert és végrehajtható feladatot adni nem tudok.

A Magyar Haza mindenkor hálás szeretettel fog visszaemlékezni a hős fiaira, akikhez hasonló sors csak keveseket ért a magyar nemzetben.

Isten Veletek, Magyar Honvédek!”

Szabó Zoltán

2013. január 12.